

[Socialministeren]

Det har ydermere den fordel, at det skulle give bedre tid til rådgivning og vejledning, og i den forbindelse synes jeg man skal tænke på, at den undersøgelse, der er blevet foretaget af socialforskningsinstituttet, viser, at mange, der henvender sig på bistandskontoret, kun har det sigte at få en økonomisk ydelse og ikke derudover ønsker egentlig rådgivning og vejledning.

Men så vidt jeg husker, viste undersøgelsen, at der var en gruppe på omkring 20 pct., som havde et helt anderledes behov for rådgivning og vejledning ud over den økonomiske ydelse.

Jeg mener ikke, man skal til at dele klienterne op i to forskellige grupper. Jeg mener på den anden side, at man i det daglige arbejde på bistandskontoret er nødt til at være opmærksom på, at der altså vil være nogle, som er interesserede i den økonomiske ydelse og egentlig ikke har behov for mere, og at der derudover vil være nogle betydelig hårdere belastede mennesker, som altså har brug for så meget desto mere rådgivning og vejledning.

Dette skal også være et svar til hr. Arne Bjerregaard, der var inde på, om dette, at man lavede faste ydelser, betød, at man kom til at overse, at der kunne være andre problemer end de økonomiske. Jeg mener, at vi ved at lægge disse principper frem netop har sagt, at der skulle blive bedre muligheder for at give rådgivning og vejledning til de mennesker, der har brug for det.

Derudover er det rigtigt, som nogle af ordførerne også har været inde på, at der også i selve lovforslaget er foretaget en prioritering og en omfordeling. Det, der var opgaven, da forsøget blev sat i gang, var, at der skulle være tale om økonomisk neutralitet, og den omfordeling, der skete, var netop til fordel for børnefamilierne. Dette lovforslag afspejler samme tankegang. Der er altså ikke tale om, at vi herigennem får nogle besparelser igennem; tværtimod vil der, som det fremgår af lovforslaget, være tale om nogle ekstraudgifter på grund af nogle af de forbedringer, vi gennemfører.

Jeg vil gerne nævne en anden gruppe i den forbindelse, som jeg også føler det kan være nødvendigt at interessere sig specielt for. Det er revalidenderne, altså dem, vi gennem uddannelse og tilbud på anden facon prøver at få ind i et mere positivt forløb,

hvor den måde, reglerne har fungeret på hidtil, har kunnet give en vis usikkerhed om, hvordan man overhovedet var stillet.

Nogle af ordførerne stillede nogle mere konkrete spørgsmål, herunder spørgsmålet om fagforeningskontingent og andre enkeltudgifter, hvis jeg må have lov til at bruge det udtryk. Ja, men hvis der er enighed om, at vi skal have et princip, der går ud på retsbestemte ydelser, kan vi jo ikke bagefter sige, at der for øvrigt også skal tages en hel række andre ting med ind; for hvis princippet om retsbestemte ydelser skal have en værdi både for folk og for forvaltningerne, må der også være det indhold i det, at der er tale om en retsbestemt ydelse og ikke om en lang række andre ting. Der vil stadig væk efter bistandslovens regler være mulighed for at dække særlige enkeltudgifter, men hvis vi skal begynde at pinde ekstra ud, at man kan tage den ene og den anden ting med, har man jo i virkeligheden på forhånd udhulet retsprincippet.

Der blev særlig nævnt spørgsmålet om den anvendelse af dimittendsatsen, der er ført ind i lovforslaget. Baggrunden for dette er simpelt hen, at der ikke er noget begreb, der hedder arbejdsmarkedets mindsteløn. Derfor har vi måttet finde et andet begreb, og så har vi taget dimittendsatsen, fordi det samtidig udtrykker, at vi indfører det begreb i bistandsloven, at man er sikret dimittendsatsen. Man skal være opmærksom på, at de situationer, hvor vi overhovedet bruger det begreb, er situationer, hvor man netop ikke tidligere har haft indtægt.

I opfølgningen af rapporten har vi brugt de fleste elementer i forsøget, men på grund af nogle kritikpunkter under forsøgsforløbet og i rapporten er der også ændret i modellen. Det væsentligste er, at vi har prøvet at lave et mere forenklet princip om det hidtidige levestandard, og desuden har vi prøvet at rette op på spørgsmålet om revalidender, som jeg var inde på før.

Vi har nogle gange både her i folketinget og i folketingets socialudvalg diskuteret spørgsmålet om samboendes situation, og jeg håber, at nogle af de problemer, den har givet anledning til, også har fundet deres løsning herved.

Fru Pia Kjærsgaard stillede mig nogle spørgsmål om svingningerne i udgifterne og om nedskæringen af personale. Når vi regner